

Paralympionici: za skvelé výsledky iba chabá podpora

TÉMA

Úspešným športovcom chýbajú financie na prípravu.

Imrich Béreš

predseda Predstavenstva Prvej stavebnej sporiteľne

Slovenskú hymnu bolo na ostatných paralympijských hrách v Pjongčangu počuť šesťkrát. Od Vancouveru 2010 je štatistika mimoriadne pôsobivá. Slovenskí zdravotne znevýhodnení športovci vybojovali 23 zlatých medailí. Summa summarum, za ostatných osem rokov na krk slovenským paralympionikom zavesili 46 medailí. Som nesmierne hrdý na ich výkony, na ich entuziazmus, na ich schopnosť bojovať a vybojovať pre svoju vlastnú cenu. Keby sme nemali paralympionikov, pozitívna povesť Slovenska by bola značne ochudobnená. Ale, má to svoje „ale“.

Aby mohli slovenskí športovci aj na ďalších paralympiádach dosahovať skvelé výsledky, na ktoré budeme môcť byť všetci právom hrdí, potrebujú dôslednú prípra-

vu. Potrebujú podmienky na to, aby sa neustále zlepšovali. A bez peňazí to nepôjde. Dnešné financovanie už nedostatočne pokrýva potrebu Slovenského paralympijského výboru (SPV), ktorý výnimočných reprezentantov združuje. Som predsedom Nadácie SPV a podmienky, za akých musia športovci fungovať, dôverne poznám. Za všetky možno iba jedno číslo – z celkového rozpočtu určeného na šport ide pre hendikepovaných športovcov iba 3,5 percenta. Za seba hovorím, je to mizerne málo vzhľadom na to, čo Slovensku dávajú. Spoločnosť by im mala vrátiť oveľa viac.

Najúspešnejšie reprezentantky z Pjongčangu Henrieta Farkašová s navádzačkou Natáliou Šubrtovou, ktoré v alpskom lyžovaní zrakovo znevýhodnených získali štyri zlaté a jednu striebornú medailu, tiež nezostali ticho. Od začiatku roka si totiž prípravu financovali sami. Príspevok od štátu zatiaľ nedostali. Nedivím sa, že sú sklamané. Svojimi výsledkami totiž zatiekli nejedného vrcholového športovca bez hendikepu. Nebudem tajiť, že na neprimerané financovanie slovenského paralympionizmu upozorňujeme už dlhé roky. Problémom je hneď viacerý. Významným zdrojom financovania pre národné športové zväzy je príspevok

“

Z celkového rozpočtu určeného na šport ide pre hendikepovaných športovcov iba 3,5 percenta.

na prípravu top reprezentantov. Avšak Slovenský paralympijský výbor je v zákone o športe definovaný ako národná športová organizácia, nie ako zväz. Preto na takéto príspevky nemá jednoducho nárok. Nie je čas na zmenu? Neukázali už zdravotne znevýhodnení športovci dosť na to, aby sa týmto „nezmyslom“ začal niekto konečne zaoberať? Som rád, že po kritike Henriety Farkašovej a Natálie Šubrtovej prislúchalo ministerstvo školstva nápravu. Chcem veriť, že k nej aj skutočne dôjde a nezostane zapadnutá.

Medzinárodný olympijský výbor a Medzinárodný paralympijský výbor podpísali memorandum o spolupráci, ktoré platí do roku 2032. Ak chceme, aby Slovensko bolo v konkurencii zdravotne znevýhodnených športovcov sveta naozaj silné, je potrebná zmena. Súčasný systém neumožňuje uspokojovať všetky potreby našich vrcholových paralympionikov. Momentálne je to predovšetkým v rukách politikov. Tí doteraz podporu slovenskému paralympionizmu vyjadrovali najmä tým, že sa po úspešnom návrate našich športovcov z hier spolu odfotili. A to rozhodne nestačí. Ak chceme naďalej počúvať slovenskú hymnu na najväčšom športovom podujatí sveta, zobuďme sa.